

Arrest

nr. 38 620 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 36.627 van 30 december 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. COENEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 9 februari 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten als minderjarige.

Op basis van een medisch onderzoek werd vastgesteld dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Uit het Eurodacverslag van 9 februari 2009 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden afgenomen te Griekenland op 17 augustus 2008.

Op 7 mei 2009 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten bij toepassing van artikel 10.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Europese Verordening 343/2003).

Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties binnen de reglementair voorziene termijn van twee maanden na het verzoek tot overname, wordt Griekenland op basis van artikel 18.7 van de voormelde Europese Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 18 augustus 2009 meegedeeld aan de Griekse instanties.

Op 18 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

Betrokkene heeft op 24/02/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 31/12/1993 en dus minderjarig te zijn. Betrokkene werd aldus ingeschreven als niet-begeleide minderjarige asielzoeker. Uit het Eurodacverslag van 09/02/2009 bleek dat betrokkene op illegale wijze Griekenland was binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 17/08/2008. Bij het indienen van zijn asielaanvraag op 09/02/2009 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31/12/1993 en dus minderjarig te zijn. Op 10/02/2009 werd betrokkene onder voogdij geplaatst. Omdat de dienst Vreemdelingenzaken twijfelde omtrent de leeftijd van betrokkene werd aan de dienst Voogdij gevraagd om een medisch onderzoek te laten uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Op 03/03/2009 liet de Voogdijdienst een medisch onderzoek uitvoeren in UZ St-Rafaël om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dat onderzoek luidde: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Q.R. (...) op datum van 03/03/2009 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar.” Op basis van deze conclusie hief de Voogdijdienst op 06/03/2009 de plaatsing onder voogdij op, wat impliceert dat de betrokkene als meerderjarig werd beschouwd. Bij zijn interview op 15/04/2009 bracht de betrokkene een identiteitsbewijs van Afghanistan ("taskara") aan. Dit document stelt dat de betrokkene in het jaar 2004 11 jaar oud was. De Voogdijdienst bevestigde de twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene die werd geuit door de dienst Vreemdelingenzaken op 15/04/2009 en vroeg aan Federale Politie, Centrale dienst ter bestrijding van valsheden van documenten dit document te onderzoeken. Op 08/05/2009 werd dit document door de federale Politie onderzocht. Op 26/06/2009 liet de FOD Justitie ons weten dat het Afghaans identiteitsdocument (Taskara) niet in staat is om de leeftijdsbepaling van 06/03/2009 (het onderzoek zelf had plaats op 03/03/2009) te weerleggen. Bijgevolg oordeelde de Voogdijdienst dat er dan ook geen reden was om de beslissing dd 06/03/2009 inzake de leeftijd te weerleggen. Gelet op bovenstaande vaststellingen werd de plaatsing onder voogdij van rechtswege opgeheven. Tijdens het interview dd. 15/04/2009 verklaarde betrokkene dat hij Afghanistan had verlaten en dat hij met de hulp van smokkelaars via Turkije naar België was gereisd. Hij maakte geen melding van het feit dat hij in Griekenland werd tegengehouden en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 17/08/2008. Betrokkene verklaarde verder dat hij naar België is gereisd omdat dat de keuze van de smokkelaar was. Betrokkene legde heel de reis af zonder enig document. Betrokkene verklaarde tenslotte dat hij geen familie heeft in België of Europa en dat hij gezond is. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 09/02/2009 asiel heeft aangevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 07/05/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 07/07/2009 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. Een Tacit Agreement werd op 18/08/2009 overgemaakt aan de Griekse autoriteiten. Het verkrijgen van bijkomende individuele

garanties niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009). De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan indienen. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij helemaal geen informatie had over België en dat de smokkelaar hem naar hier heeft gebracht. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Hoewel betrokkene bij zijn interview dd 15/04/2009 verklaarde "gezond" te zijn, diende hij op 13/08/2009 een aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9ter (medische regularisatie) van de Wet van 15/12/1980. Dit verzoek werd als ONGEGROND gehonoreerd omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat betrokkene niet op een zodanige wijze aan een aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Betrokkene lijdt niet op een zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de nodige medische zorgen bestaan in het land van terugname, Griekenland. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat het door betrokkene aangehaalde gezondheidsprobleem hem verhindert om te reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 en art. 10§1 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.
(...)"

Op 18 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 29 december 2009 wordt de repatriëring voorzien van verzoeker, maar verzoeker weigert en op diezelfde dag wordt een vordering tot heropsluiting betekend aan verzoeker.

Op 30 december 2009 dient verzoeker een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing.

Op 30 december 2009 verwerpt de Raad het voormelde beroep bij arrest nummer 36 627.

Op 30 december 2009 dient verzoeker een verzoek tot invrijheidstelling in bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Op 7 januari 2010 wordt verzoeker in vrijheid gesteld daar de termijn om verzoeker over te dragen conform het Tacit Agreement was verstreken.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op betreffende de vordering tot schorsing die verzoeker indiende tegen de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker op 30 december 2009 een vordering indiende bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing. De Raad verwerpt dit beroep op 30 december 2009 bij arrest nummer 36 627.

De verwerende partij verwijst terecht naar het artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat luidt als volgt:

"(...)

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.

(...)"

Uit het arrest van de Raad van 30 december 2009 blijkt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen daar verzoeker in zijn verzoekschrift in gebreke bleef het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen te zetten dat hij zou kunnen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de vordering tot schorsing die verzoeker met onderhavig beroep instelt tegen de bestreden beslissing niet ontvankelijk is.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de volgende schendingen en het bijhorend betoog aan in zijn verzoekschrift:

(...)"

Aangaande de gronden de gronden van het beroep.

Dat verzoeker dit beroep instelt op de volgende gronden:

Dat de beslissing niet correct aan verzoeker werd betekend.

Dat immers enkel de recto en de verso zijde aan verzoeker werd betekend, doch niet de volledige beslissing.

Dat immers pagina 2 niet werd betekend. Dat bijgevolg verzoeker niet rechtsgeldig in kennis werd gesteld van de beslissing daar deze hem niet correct zijn betekend; Dat de beslissing niet rechtsgeldig is; Dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet alsook het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging zijn geschonden;

3.

Dat verzoeker op 24/02/2009 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Dat hij dezelfde dag in België is aangekomen. Dat hij verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 31/12/1993 en dus minderjarig te zijn. Daar de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelde omtrent de leeftijd van de betrokkene werd op verzoek van de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitgevoerd ten einde de leeftijd van verzoeker te bepalen.

Dat het medisch onderzoek als resultaat gaf dat verzoeker meer dan 18 jaar oud was. Dat verzoeker echter een identiteitsbewijs van Afghanistan bijbracht. Dat op dit document vermeld staat dat verzoeker in 2004 11 jaar oud was hetgeen wil zeggen dat hij effectief in 1993 werd geboren. Dat dit document op valsheid werd onderzocht. Dat werd vastgesteld dat dit geen vals document is maar een waarachtig document. Dat de dienst Vreemdelingenzaken toch aan de leeftijdsbepaling blijft vasthouden en verzoeker niet als minderjarige beschouwt. Dat de dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont waarom ze dit doet indien vaststaat dat het document niet vals is.

Dat motivering als dusdanig onjuist is en bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) schendt;

Dat de dienst Vreemdelingenzaken meldt dat verzoeker heeft verklaard dat hij Afghanistan heeft verlaten en via Turkije naar België is gereisd.

De dienst Vreemdelingenzaken meldt dat verzoeker niet heeft gemeld dat hij via Griekenland is gereisd.

Dat verzoeker in de vragenlijst dewelke hij op 10/12/09 aan de Dienst Vreemdelingenzaken meldt dat hij niet wist dat hij in Griekenland was aangezien de smokkelaar hem niets heeft verteld. Dat verzoeker tevens meldde nooit asiel in Griekenland te hebben aangevraagd. Dat de dienst Vreemdelingenzaken er blijkbaar geen rekening heeft mee gehouden dat verzoeker geen asiel in Griekenland heeft aangevraagd noch met het feit dat hij niet wist dat hij in Griekenland was. Dat de dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Griekenland tot op heden niet heeft bevestigd verzoeker te willen overnemen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de Verordening van 18/02/2003 aangaande de overname. Dat gelet op het feit dat Griekenland niet antwoordt en gelet op het feit dat geweten is hoe Griekenland de asielzoekers behandelt de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettig verantwoord waarom deze beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen en waarom ze de asielaanvraag niet behandelt.

Dat immers is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk de Afghaanse nationaliteit heeft en beschermd dient te worden.

Dat de Griekse autoriteiten deze bescherming niet zullen geven.

Dat de Belgische overheid in dat geval de asielaanvraag in België kan behandelen;

Dat immers

1 . Op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ervan uitgegaan wordt dat de lidstaten van de Europese Unie de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM naleven (zie nummers 2 en 15 van de preambule van Verordening 343/2003),

Dat indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat (krachtens Dublinverordening) zijn internationale verplichtingen niet nakomt, de mogelijkheid bestaat voor België om het asielverzoek aan zich te trekken op basis van artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003.

Dat het vandaag gemeengoed is dat Griekenland geen bescherming biedt aan (Afghaanse) asielzoekers;

Dat de vaststelling onderbouwd wordt door talrijke rapporten (stuk 3,) en aanbevelingen hieronder aangehaald, waarvan de opstellers de situatie in Griekenland met argusogen hebben beoordeeld en de rechteloosheid waarin een asielzoeker terechtkomt hebben veroordeeld;

Dat het UNCHR immers melding maakt van een aantal belangrijke problemen bij de behandeling van asielaanvragen door Griekenland. Uit een recent document van Amnesty International en Vluchtelingenwerk Nederland (stuk 8) wordt de gehele problematiek uiteengezet, waarbij ze opmerkt dat:

In januari jl. heeft de Europese Commissie in het kader van de inbreukprocedure tegen Griekenland besloten de zaak te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg.

Op 7 februari jl. heeft de Norwegian Immigration Appeal Board aangekondigd de overdrachten aan Griekenland te stoppen op grond van de laatste informatie over mensenrechtenschendingen van asielzoekers.

- Op 8 februari jl. heeft het European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment ((P 1) een rapport gepubliceerd over zijn bezoek van februari 2007. Daaruit blijkt dat de detentieomstandigheden van 2007, met name vreemdelingen, verslechterd zijn in vergelijking met zijn vorige bezoek van 2005. De gesignaleerde tekortkomingen worden steeds ernstiger en geen van de aanbevelingen die in 2005 werden gedaan is opgevolgd. In het rapport worden talloze gevallen van mishandelingen en foltering beschreven.

-Op 21 februari jl. heeft Pro Asylum een petitie ingediend bij het Duitse Parlement met het verzoek de overdrachten te stoppen. Duitsland heeft alle overdrachten van minderjarige alleenstaande asielzoekers gestopt.

-Op 27 februari jl., heeft Amnesty International de openbare verklaring Greece: No place for an asylum-seeker uitgegeven. In die verklaring roept de Organisatie Griekenland op om de huidige situatie van vluchtelingen en asielzoekers te verbeteren en roept de EU-lidstaten op om gebruik te maken van artikel 3.2 van de Dublin Verordening.

Daarenboven stelt Amnesty International dat 'Uit de informatie blijkt dat Griekenland de mensenrechten van asielzoekers en vluchtelingen standaard niet naleeft. Een belangrijke aanwijzing hiervoor is alleen al het extreem lage erkenningpercentage (de facto 0%). Niet slechts het risico van (indirect) refoulement speelt, maar er is sprake van een directe schending mensenrechten op het Griekse grondgebied zelf. Amnesty international kent verhalen van asielzoekers die, na eerst in hun land van herkomst traumatiserende ervaringen te hebben doorgemaakt ook in Griekenland werden mishandeld. Asielzoekers die in Griekenland een asielverzoek willen indienen krijgen vaak die mogelijkheid niet of slechts willekeurig of pas na betaling van 'mediators'. Er is gebrek aan opvang en van implementatie van de Richtlijn 2003/9/EG is geen sprake. Gezien bovengenoemde factoren is overdracht van asielzoekers aan Griekenland onverantwoord.'

Het UNHCR beveelt in een recent rapport de Dublin lidstaten aan om met toepassing van artikel art. 3. 20 Dublin verordening de zaak naar zich toe te trekken en desgevallend hun verantwoordelijkheid op te nemen; (stuk 6)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 april 2008 een nakende uitwijzing van een asielzoeker naar Griekenland heeft geschorst, zeggende dat alleszins niet wordt betwist dat verzoeker in Griekenland geregistreerd is, en anderdeels uit de stukken die door verzoeker worden bijgevoegd — waarvan de inhoud niet betwist wordt door de verwerende partij — blijkt dat zowel de tot voor kort bevoegde minister van Binnenlandse zaken als de Dienst Vreemdelingenzaken, bij monde van haar vertegenwoordiger, reeds verklaarden dat de asielprocedures in Griekenland problematisch zijn en dat de nodige garanties worden gevraagd van de Griekse instanties dat de asielaanvraag wel degelijk wordt behandeld"; (stuk 8)

Dat de historiek van deze problematiek uitvoerig beschreven wordt in de nieuwsbrieven nr.6/2008 (stuk 4) & nr. 5/2008 (stuk 5);

Dat om de reden heeft het UNCHR een aantal aanbevelingen formuleerde naar Griekenland toe en naar derdenstaten:

-Recommandation 9: 'As a matter of priority. UNCHR advocates the establishment of an Independent-possibly judicial — body for the adjudication of asylum claims on appeal;

-Recommendation 10: UNHCR urges the Greek Government to ensure for all persons being returned under the Dublin II Regulation that their asylum claim is examined in substance in full respect of the 1951 Convention. It further urges third country governments to seek assurances to the same effect prior to the returning asylum seekers in Greece” (eigen onderlijning):

-Recommendation 15 : ‘UNCHR is willing to assist the Government in drafting international legislation in order to maintain higher protection standards in those areas where EU directives have fallen below the standards advocated by UNHCR. In addition, Greece should review and align its national legislation where this is not fully in line with international refugee law. UNHCR is further willing to contribute to the formulation of a comprehensive institutional and legal regime for the protection of refugees in Greece.

Dat uit deze aanbevelingen volgt:

-dat er geen onafhankelijk orgaan is om een beroep te behandelen in asielaanvragen;

-dat Griekenland de asielaanvragen van personen die derden teruggestuurd naar Griekenland op basis van het reglement 343/2003 vaak niet behandelt en ze terugstuurt naar hun land van herkomst;

-tenslotte blijkt dat de Griekse wetgeving inzake asiel op een heel aantal punten niet voldoet (met name de mogelijkheid van een beroep bij een onafhankelijk orgaan, met name de omzetting van de richtlijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming)

Dat het UNCHR in 10 aanbevelingen de derdenstaten uitnodigt, waaronder België, om, bij het terugsturen van een kandidaat-vluchteling naar Griekenland steeds de garantie te verkrijgen dat de asielaanvraag van de betrokkene ook werkelijk zal behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing geen gewag gemaakt van mogelijke “garanties”, dat wanneer de verzoekende partij aankomt in Griekenland zijn asielaanvraag nog zal behandeld worden minstens zal onderzocht worden op basis van de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming).

Dat ondanks de tegenpartij op de hoogte dient te zijn van de aanbevelingen van het UNCHR, (met name door het rapporten van de contactvergaderingen met het CBAR, Vluchtelingenwerk Vlaanderen, waar de Heer Geysen (DVZ) toegeeft dat er problemen zijn met Griekenland) heeft zij in het huidige geval enkel vastgesteld dat Griekenland niet tijdig geantwoord heeft en op die manier de overname impliciet geaccepteerd had. Dat overigens dient te worden opgemerkt dat Griekenland haar beloftes niet nakomt, zodat zelfs het bieden van garanties geen soelaas biedt tegen mogelijke verdragsrechtelijke schendingen door de Griekse autoriteiten;

Dat overigens dient te worden opgemerkt dat Griekenland haar beloftes niet nakomt, zodat zelfs het bieden van garanties geen soelaas biedt tegen mogelijke verdragsrechtelijke schendingen door de Griekse autoriteiten; Dit wordt bevestigd door UNCHR in hun rapport: The return to Greece of asylum—seekers with interrupted claims , juli 2007 (stuk2)

“The short time-limit an appeal against the interruption decision, together with the hefty burden of proof would in effect deny asylum-seekers, returned to Greece any possibility of substantive consideration of - their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum—seekers to a country where they claimed their life of liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non refoulement obligation of states enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the States of Refugees. The State that returned the asylum—seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement.”

Vrije vertaling:

De terugsturing van asielzoekers naar Griekenland met “ onderbroken” claim, UNHCR, juli 2007

De korte tijdsperiode om een beroep in te stellen tegen een ‘onderbrekings’ beslissing, samen met een zwaarwichtige reden, zou in feite asielzoekers die terugkeren naar Griekenland enige substantiële bescherming van hun belangen ontnemen. Als Griekenland systematisch asielzoekers naar hun land alwaar hun leven of vrijheid in gevaar is, laat terugkeren, kan dit een inbreuk betekenen van het Refoulementsverbod van Staten zoals opgenomen in Artikel 33 van de Conventie van 1951 met betrekking tot het statuut van Vluchtelingen. De Staat die de asielzoekers laat terugkeren naar Griekenland is dus ook indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod.”

Dat uit bovenstaande uiteenzetting enkel kan worden afgeleid dat België krachtens artikel 3.2 Verordening 343/2003 de asielaanvraag aan zich diende te trekken;

Dat bijgevolg artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 werd geschonden

Ook de rechtspraak in verschillende EU-landen laakte de gebrekkige asielprocedure en onderstreepten de noodzaak van procedure waarborgen inzake asiel;

Dat de Raad van State oordeelde dat “de tegenpartij in haar besluiten de twijfels betreffende het onderzoek naar de asielaanvraag van verzoeker niet heeft weggenomen, het aangehaalde risico van ernstig en moeilijk te herstellen schade, moet in de huidige stand van de zaak als vastgesteld beschouwd worden (RvS, arrest van 28 augustus 2006, nummer 162.040)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest no 2769, AR 15.599, dd. 19 oktober 2007 oordeelde dat

“La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur cl asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui j' sera appliquée et particulièrement de l'effectivité de principe de non-refoulement. “

Dat men niet zonder meer een asielzoeker mag overdragen aan Griekenland op basis van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, temeer de inbreukprocedure niet beëindigd werd;

Dat dit door de rechtbank te Zwolle (Nederland) in het vonnis AWB 07/13878 van 25 mei 2007 bevestigd wordt in de zin dat:

Zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd mag verweerder derhalve niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet betrekking tot de naleving door Griekenland van de non-refoulement beginsel”

Dat deze beslissing van de rechtbank te Zwolle gesteund is op de volgende motivering:

1) de 'infringementprocedure' op grond van het art. 226 EG-Verdrag (ex art. 169) betreffende de wijze waarop Griekenland uitvoering geeft aan zijn verplichtingen van de Dublinverordening die door de Europese Commissie opgestart is; en

2) het arrest van het Europees hof van Justitie van 7 februari 1973 (zaaknummer 39/72) oordeelde dat een lopende infrigementprocedure' op grond van het art

. 226 EG Verdrag (ex art, 169) het interstatelijk vertrouwensbeginsel tijdelijk opschort:

“24 OVERWEGENDE DAT HET VERDRAG, WAAR HET DE LID-STATEN IN STAAT STELT VAN DE VOORDELEN DER GEMEENSCHAP TE PROFITEREN, HEN TEVENS TOT EERBIEDIGING VAN ZIJN REGELEN VERPLICHT; DIT WANNEER EEN LIDSTAAT EENZIJDIG NAAR ZIJN OPVATTING VAN HET NATIONAAL BELANG, HET EVENWICHT TUSSEN VOORDELEN EN LASTEN DAT UIT ZIJN LIDMAATSCHAP DER GEMEENSCHAP VOORTVLOEIT VERBREEKT, DE GELIJKHEID DER LIDSTATEN TEN OPZICHTE VAN HET GEMEENSCHAPSRECHT IN GEVAAR WORDT GEBRACHT EN AAN EEN DISCRIMINERENDE BEHANDELING HUNNER ONDERDANEN EN- EN JUUST IN DE EERSTE PLAATS VAN DE ONDERDANEN VAN DE STAAT DIE ZICH BUITEN DE COMMUNAUTAIRE WET STELT -, HET AANZIJN WORDT GEGEVEN,

25 1). DAT DEZE NIET NAKOMING VAN DE SOLIDARITEITSVERPLICHTINGEN WELKE DE LIDSTATEN DOOR TOETREDING TOT DE GEMEENSCHAP OP ZICH HEBBEN GENOMEN, DE COMMUNAUTAIRE RECHTSORDE TOT IN HAAR GRONDVESTEN AANTAST;

DAT DERHALVE BLIJKT DAT DE ITALIAANSE REPUBLIEK. DOOR HAAR WELOVERWOGEN WEIGERING OP HAAR GRONDGEBIED UITVOERING TE GEVEN AAN EEN DERSTELS VAN DE VERORDENINGEN NRS. 1975/69 EN 2195/69, DE VERPLICHTING WELKE ZIJ KRACHTENS HAAR LIDMAATSCHAP VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP OP ZICH HEEFT GENOMEN, TEN DUIDELIJKST HEEFT GESCHONDEN.”

Het belang van het interstatelijk vertrouwensbeginsel staat bovendien expliciet vermeld in de preambule van de Dublinverordening (zie voetnoot 1):

Dat de Europese Commissie UNHCR en diverse NGO's de huidige Griekse asielpolitiek zien als een schending van de Conventie van Genève van 1951 m.b.t. de non-refoulementverbod en meenden dat Lidstaten die ogv. de Dublinverordening asielzoekers naar Griekenland sturen zich schuldig maken aan indirect refoulement.

Dat de Belgische overheid bij de uitwijzing van asielzoekers in het kader van de Dublinverordening (oa. op grond van art. 10, 1) aan Griekenland op rechtstreekse wijze het Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 schendt

Dat artikel 33 immers voorziet dat 'No constructing State shall expel or return ('refouler') a refugee in any manner whatsoever to the frontiers of territories where his life or freedom would be threatened on account of his race, religion, nationality membership of a particular social group or political opinion.'

Vrije vertaling

Geen van de Contacterende Staten zal een vluchteling op gelijk welke manier uitzetten of doen terugkeren ('refoulement') naar de grenzen van de territoria waar zijn leven of zijn vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit of het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

dat de Belgische overheid bij de uitlevering van vreemdelingen in het kader van de Dublinverordening (oa. op grond van art. 10, 1) aan Griekenland op rechtstreeks wijze beginselen van de Dubinverordening schendt,

"Overwegende hetgeen volgt:

(12) Wat betreft de behandeling van personen die onder deze verordening vallen, zijn de lidstaten gebonden aan hun verplichtingen op grond van instrumenten van internationaal recht waarbij zij partij zijn.

(preambule Dublinverordening, punt 12-)

3. Uit hovenvermelde uiteenzetting blijkt duidelijk dat de formele motiveringswet van 1991 werd geschonden, in de zin uit bovenvermelde uitéénzetting blijkt dat er wel degelijk grond bestond om artikel 3.2 verordening 343/2003 toe te passen op onderhavig geval, en dat de motivering les autorités belges estiment ne pas pouvoir faire application de l'article 3.2 du règlement 343/2003" blijk geeft van een manifeste appreciatiefout;

Dat motivering als dusdanig onjuist is en bijgevolg artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van de bestuurshandeling schendt dd. 19juli 1991;

Dat artikel 5 1/5, §3 voorziet dat wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. "

(...)"

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker een gebrek aan in de kennisgeving van de bestreden beslissing. Hij argumenteert dat de bestreden beslissing niet volledig werd betekend en hij aldus niet rechtsgeldig in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Verzoeker concludeert aldus dat de beslissing niet rechtsgeldig is en dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de rechten van de verdediging zijn geschonden.

De Raad wijst erop dat er zich een volledig exemplaar van de bestreden beslissing gevolgd door de akte van kennisgeving met de vermelding "weigert te tekenen" in het administratief dossier bevindt. Deze vaststelling kan beschouwd worden als een ernstige aanwijzing dat de gehele beslissing werd betekend aan verzoeker. Hoe dan ook, een gebrek in de kennisgeving heeft geen invloed op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Een eventueel gebrek in de kennisgeving heeft enkel tot gevolg dat de beroepstermijn gestuit wordt. Er moet verder worden benadrukt dat het aangevoerde gebrek in de kennisgeving verzoeker niet heeft verhindert om tijdig een procedure in te leiden bij de Raad zodat ook niet kan ingezien worden welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel. Verzoeker toont niet aan dat de wijze waarop de kennisgeving van de bestreden beslissing zou zijn geschied hem enig nadeel zou hebben berokkend.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Daar verzoeker in gebreke blijft in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, is het middel dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schending betreft.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet op de motivering van de bestuurshandelingen van 19 juli 1991. Verzoeker uit kritiek ten aanzien van de bestreden beslissing nopens zijn leeftijdsbepaling.

Betreffende de aangevoerde schending wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Betreffende de leeftijdsbepaling van verzoeker motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

"(...)

Bij het indienen van zijn asielaanvraag op 09/02/2009 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31/12/1993 en dus minderjarig te zijn. Op 10/02/2009 werd betrokkene onder voogdij geplaatst. Omdat de dienst Vreemdelingenzaken twijfelde omtrent de leeftijd van betrokkene werd aan de dienst Voogdij gevraagd om een medisch onderzoek te laten uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Op 03/03/2009 liet de Voogdijdienst een medisch onderzoek uitvoeren in UZ St-Rafaël om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dat onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Q.R. (...) op datum van 03/03/2009 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar." Op basis van deze conclusie hief de Voogdijdienst op 06/03/2009 de plaatsing onder voogdij op, wat impliceert dat de betrokkene als meerderjarig werd beschouwd. Bij zijn interview op 15/04/2009 bracht de betrokkene een identiteitsbewijs van Afghanistan ("taskara") aan. Dit document stelt dat de betrokkene in het jaar 2004 11 jaar oud was. De Voogdijdienst bevestigde de twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene die werd geuit door de dienst Vreemdelingenzaken op 15/04/2009 en vroeg

*aan Federale Politie, Centrale dienst ter bestrijding van valsheden van documenten dit document te onderzoeken. Op 08/05/2009 werd dit document door de federale Politie onderzocht. Op 26/06/2009 liet de FOD Justitie ons weten dat het Afghaanse identiteitsdocument (Taskara) niet in staat is om de leeftijdsbepaling van 06/03/2009 (het onderzoek zelf had plaats op 03/03/2009) te weerleggen. Bijgevolg oordeelde de Voogddienst dat er dan ook geen reden was om de beslissing dd 06/03/2009 inzake de leeftijd te weerleggen. Gelet op bovenstaande vaststellingen werd de plaatsing onder voogdij van rechtswege opgeheven.
(...)"*

Wat betreft de leeftijdsbepaling maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat de motivering onjuist is, merkt de Raad dienaangaande vast dat verzoeker in zijn betoog inhoudelijke kritiek aanvoert op de bestreden beslissing, zodat hij in essentie de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enige middel vanuit dat oopunt wordt onderzocht.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een medisch onderzoek is uitgevoerd waaruit is gebleken dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. Zo vermeld het verslag van dit medisch onderzoek: *"Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Q.R. op datum van 03/03/2009 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is"*. Op 6 maart 2009 oordeelde de FOD Justitie gelet op de resultaten van het medisch onderzoek: *"Overeenkomstig artikel 8 §1 van titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet van 24 december 2002, stelt de Dienst Voogdij vast dat Mijnheer R.Q. niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer R.Q. van rechtswege op datum van de kennisgeving van deze beslissing"*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de voormelde beslissing van FOD Justitie heeft aangevochten en verzoeker betwist dit ook niet.

Tijdens een verhoor in het kader van zijn asielaanvraag legt verzoeker plots een taskara neer. Dit document is zoals verzoeker aangeeft op 8 mei 2009 onderzocht op valsheid door de Federale Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten. De conclusie van de Federale Politie luidt: *"Ce document correspond à notre documentation personnelle. Les conditions de délivrance n'ont pas été contrôlées par nos services"* (vrije vertaling : dit document stemt overeen met onze persoonlijke informatie. De voorwaarden/omstandigheden van afgifte werden niet gecontroleerd door onze diensten). De conclusies van de Federale Politie betreffen dus enkel de vorm van het document doch niet de inhoud, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt. Er werd niet nagegaan of de inhoud van de taskara ook met de werkelijkheid overeenstemt. Aldus kan uit de taskara niet met zekerheid afgeleid worden dat verzoeker effectief in 1993 werd geboren, vermits dit niet werd nagegaan door de Federale Politie.

Op 26 juni 2009 heeft FOD Justitie Dienst Voogdij geoordeeld dat het Afghaanse identiteitsdocument (taskara) niet in staat is om de leeftijdsbepaling van 6 maart 2009 te weerleggen. Deze beslissing werd evenmin aangevochten door verzoeker.

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te verwijzen naar de voorgaande onderzoeken die werden gevoerd aangaande de beweerde leeftijd van verzoeker en zijn identiteitsdocument dat hij neerlegde in het kader van zijn asielaanvraag, naar de beslissingen van de Dienst Voogdij en van de Federale Politie en hieruit te concluderen dat verzoeker niet als een minderjarige kan worden beschouwd. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In een derde onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003, van artikel 33(1) van de Conventie van Genève, van de beginselen van de Dublinverordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad er nogmaals op dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien hij ze bespreekt en bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, doelt hij op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 februari 2009 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Uit het Eurodacverslag van 9 februari 2009 blijkt dat verzoeker op illegale wijze in Griekenland is binnengekomen en dat zijn vingerafdrukken aldaar reeds werden afgenomen op 17 augustus 2008. De gemachtigde van de minister heeft op 7 mei 2009 een vraag tot overname van verzoeker aan de Griekse autoriteiten gericht met toepassing van artikel 10, §1 van de Verordening 343/2003. Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen een termijn van twee maanden na de indiening van het verzoek tot overname geantwoord hebben, staat dit, overeenkomstig artikel 18, §7 van de Europese Verordening 343/2003 - dat luidt "*het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.*" - gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt dit de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Aangezien Griekenland de verplichting heeft om verzoeker over te nemen, bestaat er voor de Belgische lidstaat geen verplichting om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Het feit dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend of dat hij niet wist dat hij zich in Griekenland bevond, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij op basis van de stukken die zich in het administratief dossier bevinden de Europese Verordening 343/2003 correct heeft toegepast.

Artikel 3.2 van de Europese Verordening 343/2003 luidt als volgt:

"(...)

In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria na niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij

de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijke was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnane is gericht, daarvan in kennis.”
(...)”

De Raad stelt vast dat ongeacht de voorgaande uiteenzetting de Belgische lidstaat op grond van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003 de asielaanvraag van verzoeker zelf kan behandelen. Dit is echter slechts een mogelijkheid en geenszins een verplichting. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. De verwerende partij heeft bij de beoordeling hiervan een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien. In casu heeft de Belgische lidstaat geen gebruik wensen te maken van deze mogelijkheid.

De Raad benadrukt dat hij zich niet in de plaats mag stellen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde bij de toetsing van de beoordeling aangaande de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag en de redenen om al dan niet gebruik te maken van artikel 3, lid 2 van Europese Verordening 343/2003. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent ondermeer het volgende:

“(…)”

Tijdens het interview dd. 15/04/2009 verklaarde betrokkene dat hij Afghanistan had verlaten en dat hij met de hulp van smokkelaars via Turkije naar België was gereisd. Hij maakte geen melding van het feit dat hij in Griekenland werd tegengehouden en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 17/08/2008. Betrokkene verklaarde verder dat hij naar België is gereisd omdat dat de keuze van de smokkelaar was. Betrokkene legde heel de reis af zonder enig document. Betrokkene verklaarde tenslotte dat hij geen familie heeft in België of Europa en dat hij gezond is. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 09/02/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken. Op 07/05/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 07/07/2009 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. Een Tacit Agreement werd op 18/08/2009 overgemaakt aan de Griekse autoriteiten. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009). De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan indienen. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico

bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij helemaal geen informatie had over België en dat de smokkelaar hem naar hier heeft gebracht. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Hoewel betrokkene bij zijn interview dd. 15/04/2009 verklaarde "gezond" te zijn, diende hij op 13/08/2009 een aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9Ter (medische regularisatie) van de Wet van 15/12/1980. Dit verzoek werd als ONGEGROND gehonoreerd omdat het aangehaalde medische probleem niet kan worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat betrokkene niet op een zodanige wijze aan een aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Betrokkene lijdt niet op een zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de nodige medische zorgen bestaan in het land van terugname, Griekenland. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat het door betrokkene aangehaalde gezondheidsprobleem hem verhindert om te reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343(...)"

Verzoeker voert dienaangaande aan dat indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat zijn internationale verplichtingen niet nakomt, de mogelijkheid bestaat voor België om het asielverzoek naar zich toe te trekken op basis van artikel 3, tweede lid van de Europese Verordening 343/2003. Verzoeker verwijst in deze context naar verschillende aanbevelingen en standpunten aangaande de problemen die zich zouden voordoen in Griekenland met betrekking tot de vluchtelingen- en beschermingsprocedures. De Raad merkt op dat verzoeker enkel de motieven met betrekking tot de juridische situatie van Griekenland betwist. De verwerende partij stelt in haar motivering dat verzoeker geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Uit het administratief dossier blijkt dat bij het Dublininterview expliciet aan verzoeker werd gevraagd of er een specifieke reden is waarom verzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen. Verzoeker antwoordde het volgende: *"Ik had helemaal geen informatie over België. De smokkelaar heeft mij naar hier gebracht. " De Raad stelt aldus vast dat verzoeker nooit te kennen heeft gegeven dat hij in Griekenland moeilijkheden ondervond om een asielaanvraag in te dienen of dat hij er slecht werd behandeld. Verzoeker geeft bovendien zelf aan in zijn verzoekschrift dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland.*

Ondanks dat er niet getwijfeld wordt aan de moeilijke situatie waarin Griekenland zich bevindt, kan de Raad niet anders dan vaststellen, dat verzoeker nooit heeft vermeld dat hij moeilijkheden heeft ondervonden of zal ondervinden in Griekenland bij het indienen van een asielaanvraag of dat hij vreest dat zijn aanvraag er niet goed behandeld zou worden. Ook in het kader van zijn verzoekschrift verwijst verzoeker enkel naar verschillende rapporten zonder enige vorm van bewijs dat ook hij zich in dergelijke situatie zal bevinden. Vooreerst wijst de Raad er op dat, gelet op de aanpassingen die doorgevoerd werden aan de Griekse asielwetgeving, verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties die slechts de problemen die voortkwamen uit de oude Griekse asielwetgeving bespreken en waarvan de actualiteitswaarde niet langer blijkt. Bovendien betreft een rapport of een aanbeveling een algemene situatie, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat elke asielzoeker in Griekenland een onheuse behandeling wacht. De verwerende partij motiveert terecht dat Griekenland een volwaardige lidstaat is van de Europese Unie, die de verschillende Richtlijnen ter zake heeft omgezet in nationaal recht. Het feit dat rapporten er op wijzen dat dit in de praktijk niet altijd even vlot verloopt, toont niet aan dat verzoekers asielaanvraag niet of niet correct zal worden behandeld. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives"*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze

verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. België heeft niet de wettelijke mogelijkheid om controle uit te oefenen op een andere lidstaat. Verzoeker dient inderdaad zijn rechten uit te putten in Griekenland en hij dient zich te wenden tot de bevoegde autoriteiten indien hij onregelmatig wordt behandeld of in het geval zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld.

Waar verzoeker aanvoert dat het aangewezen is dat in casu garanties worden verkregen van Griekenland dat de asielaanvraag van verzoeker na de overdracht zal worden behandeld, treedt de Raad het standpunt van de verwerende partij bij waar zij stelt dat *“Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 oktober 2007 met arrestnummer 2769 wijst de Raad erop dat de verzoeker zich geenszins aantoot dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als deze in voormelde arrest.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er in casu sprake is van een schending van het non-refoulementsbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève, daar dit eveneens een hypothetische stelling betreft uitgaande van verzoeker. De Raad verwijst naar de beslissing van niet-ontvankelijkheid van een klacht tegen het Verenigd Koninkrijk van K.R.S. bij het Hof voor de Rechten van de Mens (nr. 32733/08, K.R.S. v. United Kingdom, 2008) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat Griekenland geen personen verwijderd naar Iran, Afghanistan, Irak, Somalië of Soedan. Er kan bovendien op gewezen worden dat er reeds vingerafdrukken werden afgenomen van verzoeker in Griekenland en dat hij niet naar zijn land van herkomst werd teruggestuurd, maar dat hij, zoals hij zelf verklaart in zijn Dublininterview, vrijwillig naar België is gekomen via een mensensmokkelaar. Griekenland is een Europese lidstaat dat bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend zodat indien zij de garantie bieden dat verzoeker een asielaanvraag kan indienen, België er mag van uitgaan dat de asielaanvraag van verzoeker noodzakelijkerwijs zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Waar de verzoeker verwijst naar de zaak 07/13878 van 25 mei 2007 van de Nederlandse voorzieningsrechter, waarin wordt gesteld dat *“zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd mag verweerder derhalve niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulement verboden”*, merkt de Raad nogmaals op dat, mede gelet op de bovenstaande uiteenzetting en gezien de gewijzigde Griekse context, verzoeker met zijn betoog wederom niet aantoot dat hij persoonlijk een risico loopt om gerepatriëerd te worden, en er bijgevolg niet kan besloten worden dat er een schending voorhanden is van het non-refoulementsbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève.

Waar verzoeker verwijst naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel en zich op de beginselen van de Europese Verordening 343/2003 beroept, wijst de Raad erop dat deze “beginselen” op zich geen juridisch bindende kracht hebben en verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op “de beginselen van de Dublinverordening”.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 19 oktober 2006 met arrestnummer 162 040 wijst de Raad erop dat de verzoeker zich niet dienstig op dit arrest kan beroepen daar er in casu geen sprake is van een beoordeling van het “moeilijk en ernstig te herstellen nadeel”.

Verzoeker brengt geen enkel argument in concreto aan dat aantoot dat in zijn hoofde de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen en deze correct behandeld te zien, faalt en op welk wijze dit faalt. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting kan worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat het artikel 3.2 van de Europese Verordening 343/2003 is geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU